

i Island i begyndelsen af 1995. Dengang udtalte de nordiske regeringsledere, at der ikke bør skabes nye grænsedragninger mellem de nordiske lande eller mellem Norden og det øvrige Europa.

Videre hed det, at dette mål bør nås ved de nordiske landes medvirken i Schengensamarbejdet. Denne forudsætning er nu opfyldt, som bl.a. fru Dorte Bennedsen har omtalt, af Schengenlandene, og der lægges op til, at alle fem nordiske lande kan blive deltagere i Schengensamarbejdet.

Grundlæggende er der altså kort sagt tale om, at vi sammenkobler to rejsefrihedsområder, nemlig den nordiske pasunion og Schengenområdet. Det bliver derfor nemmere for nordiske statsborgere og herboende udlændinge at rejse i Europa.

Det er i øvrigt også sådan, kan jeg sige til hr. Keld Albrechtsen, at man godt kan samarbejde om de her regler, også selv om nogle af dem overføres til søjle 3 fra Schengensamarbejdet. Så kan Norge og Island deltage på samme måde med samme aftale, som der er tale om, så længe det ligger i Schengenregi.

Der er ingen, der kan sige, hvad fremtiden vil bringe om 10 eller 20 år, men det er vigtigt for os at fastholde, at det er de frie rejser i de to områder, vi går efter, og at fastholde, at det også skal være sådan i Norden. Den frie personbevægelighed er et gode for alle, der rejser, det være sig vognmænd, erhvervsfolk eller turister; den over 40 år gamle nordiske pasunion er det bedste eksempel herpå.

Samtidig er det klart, at der kan være nogle, der er interesseret i at misbruge rejsefriheden. Derfor har der ved siden af den nordiske pasunion i mange år været et meget tæt samarbejde mellem de nordiske lande om bekæmpelse af grænseoverskridende kriminalitet og illegal indvandring bl.a. for at modvirke et sådant misbrug.

På samme måde består Schengensamarbejdet ud over den frie personbevægelighed af et samarbejde om en fælles indsats mod international kriminalitet såsom narkotikakriminalitet og menneskesmugling. Schengenlandene er altså fuldt ud opmærksomme på, at et sådant samarbejde er nødvendigt for at kompensere for de negative bivirkninger af den frie personbevægelighed.

Jeg skal ikke gå i detaljer med selve konventionens indhold i dag, men henvise til den skriftlige redegørelse, som jeg har udsendt, samt

til det omfattende materiale, der er sendt til udvalget. Udvalget har fået alle dokumenterne, og ordførerne har også fået alle de dokumenter, der er stemplet fortroligt i øvrigt.

Jeg vil dog gerne nævne nogle enkelte spørgsmål. Færøerne og Grønland, som hr. Otto Steenholdt var inde på, er ikke omfattet af den danske tiltrædelsesaftale, allerede fordi disse to dele af rigsfællesskabet ikke er medlemmer af EU. I den forbindelse har det for regeringen og også for lands- og hjemmestyremyndighederne været helt afgørende at sikre, at Færøerne og Grønland også fremover kan deltage i den rejsefrihedsordning, der er etableret inden for rammerne af den nordiske pasunion. Dette er opfyldt med en udtrykkelig bestemmelse i tiltrædelsesaftalen. Der skal altså ikke indføres nye kontrolforanstaltninger af rejsende mellem på den ene side Færøerne og Grønland og på den anden side de øvrige nordiske statsborgere.

Udvikler det sig sådan, at der skal udføres mere kontrol på Grønland, skal der selvfølgelig også foretages en vurdering af politiets ressourcer på Grønland i den anledning. Lad mig så i øvrigt sige, at Grønland ikke er medlem af den nordiske paskontroloverenskomst – jeg ved ikke af hvilken grund – men det, vi har lavet nu, sikrer i hvert fald den fulde rejsefrihed for færinger og grønlandere.

Spørgsmålet om tysk politis mulighed for uden forudgående tilladelse at overskride grænserne til Danmark med henblik på at fortsætte observation eller forfølgelse af en formodet forbryder har været oppe i debatten. Regeringen har lagt vægt på, at tysk politi ikke får adgang til at foretage anholdelser, ransagning eller lignende ting på dansk grund. Det vil derfor i den erklæring, som Danmark skal afgive til artikel 41 i Schengenkonventionen, blive slået fast, at tysk politi ikke får nogen beføjelser til at foretage anholdelser m.v. på dansk grund – hverken med eller uden tøj, som jeg kunne forstå, diskussionen var om. Derimod kan der opstå konkrete nødværgesituationer.

Regeringen agter endvidere i sin erklæring over for Tyskland at opstille den begrænsning, at tysk politi ikke uden forudgående tilladelse kan fortsætte en forfølgelse længere end 25 km fra landegrænsen. Det er rigtigt, at vi har talt om, at der skulle være en tidsangivelse, som fru Anne Baastrup var inde på, ½ time, 15 km, 10 km, eller hvad der har været nævnt. Det, vi er endt med at foreslå, er 25 km. En periode, ½ time eller 15 minutter, ville være vanskelig at admi-